

GONDTALAN KEZDETEK (részlet a második fejezetből)

Timitom nagyon jól érezte magát ideiglenes otthonában, bár a kuckó egyre szűkebbnek bizonyult. Ám nem ez volt az egyetlen dolog, ami zavarta a kis lakót. Időnként, álmában vakító, sárga szempárt látott, amit nem tudott hova tenni. Ilyenkor nyugtalanul, kalimpáló szívvel ébredt, s izgatottan csapkodott maga körül egészen addig, míg megérezte a simogató kezet, s meghallotta a halk hangot:

- Cs-cs-csss... mi a baj?

Lassan megnyugodott, de remélte, a kinti világban nem kísérti majd ez a különös álom.

Hamarosan rá kellett szánnia magát az indulásra. Már alig tudott megmozdulni a szűk helyen, és félt, hogy nemsokára kevés lesz az életető oxigén és táplálék is. Elindult hát a nagy úton, hogy megismerje végre szüleit és új otthonát.

Megint érezte, ahogy kavarg-pörög az egész világ, szédült. Elviselhetetlennek tűnő fájdalom vette körül, majd meglátta a sárga szempárt. Jeges rémület lett úrrá rajta. Aztán vége lett a pörgésnek, erős kezek markolták meg. Hirtelen össze kellett szorítania a szemét, mert azt hitte, az éles fénytől menten megvakul. Reszketett a hidegtől, fülét pedig az erős hangok bántották. Néhány másodpercig ijedten kapkodott levegő után, majd dühösen és kétségbeesetten kiabálni kezdett. Egyáltalán nem tetszett neki ez a barátságatlan világ. Aztán meghallotta az ismerős hangot:

- Szervusz, kicsim! Örülök, hogy látlak!

Hamarosan csatlakozott egy kedves dörmögés is az előzőhöz:

- Jó reggelt, kisöreg! Isten hozott nálunk, Timitom!

Az újszülött tágra nyitotta szemeit, és szüleire nézett:

- Szóval, ti vagytok azok! Azt hiszem, jó helyre kerültem.

A JÓSÁG BIRODALMA (részlet a hetedik fejezetből)

A Tündér megint nagyon hamar megjelent.

- Gyerünk! - szólt, és már repültek is az éjszakában.

Egyre magasabbra emelkedtek, végül elhagyták a Földet, s a csillagok közt lebegtek. Azután egy vakítóan szikrázó csillag felé tartottak. Timitomnak be kellett hunynia a szemét, annyira fényesen ragyogott.

Keresztülrepültek a csillagon, s a túloldalon takaros kis házakat pillantottak meg. Kisebbek és nagyobbak egyaránt akadtak közöttük, fehérre meszelt falaikkal és piros tetejükkel, mégis egyformának tűntek. Beléptek a legnagyobb házba.

A Tündér egy tágas szobában ültette le a kisfiút, ő maga pedig eltűnt. Timitom kíváncsian nézelődött. Egyszerű, de igényes bútoraival, nagyon szépek találta a szobát.

Néhány perc múlva meghallotta a mély hangot:

- Timitom! Itt vagyok... itt vagyok... itt vagyok! - visszhangzott a szobában.

- Ne húzzuk az időt, következzen a második próba!

Egyszerre felcsendült az ismerős dallam, de más szöveggel, mint előző éjjel:

*EBBEN A KIS HÁZBAN A JÓSÁG A KINCS,
ÖNZŐSÉGNEK, KAPZSISÁGNAK, ITT HELYE NINCS.
AMENNYIBEN, PÉNZSÓVÁRSÁG LEPI EL SZÍVED,
TÉGED EZ A BIRODALOM SZÉPEN ELTEMET.*

- Érted, kölyök? - nevetett Bajmar. - Nincs az az ember, aki ezt a próbát kiállná!

Timitom előtt elsötétült egy pillanatra a világ, majd egy nyomorúságos kis viskóban találta magát, egyszerű halászemberként. Feleségével s fiával élt a rozoga házikóban. Ő kijárt a közeli tóra halászni, felesége pedig varrogatott - így tartották fent magukat. Egymáson kívül szinte semmijük sem volt, mégsem érezték boldogtalannak magukat. A napi munka végeztével nagyokat beszélgettek, énekelgettek, vagy elővettek egy papírlapot, s mindenféle érdekes dolgot játszottak.

Az asszony néha sóhajtozott, kesergett nehéz sorsuk miatt, de a halász mindig így felelt neki:

- Ne panaszkodj, hiszen van hol laknunk és van mit ennünk! Egészségesek vagyunk és gyönyörű gyermekünk van. Mit akarsz még az élettől?

Büszke volt rá, hogy a fiúkat iskolába járatják, igaz, a szükséges tankönyveket csak használtan tudták megvenni neki.

A halászt és családját mindenki szerette a kis faluban. Gyakran jártak vendégek a viskóban, és soha, senki nem ment úgy el tőlük, hogy meg ne kínálták volna szerény vacsorájukból. Szerették, tisztelték, s igen jó embernek tartották őket.

Így teltek a napok, csendesen és egyformán.

Míg egy szép napon rájuk köszöntött a SZERENCSE. Így, csupa nagybetűvel. Történt, hogy a szegény halász éppen hazafelé tartott zsákmányával, amikor az öbölben egy ládát pillantott meg. Szép, cifra láda volt, hazavitte hát, hadd örüljön a gyerek. Gondolta, jó lesz majd játszani, tárolhat is benne ezt-azt. Örült is az neki, ahogy kell, ám igen elcsodálkozott, amikor az üresnek hitt ládát felnyitotta!

Szeme-szája tátva maradt a csodálkozástól, de még az apjának is, anyjának is, akik szintén mellette álltak s bámulták a ládát. Hiszen nem is csoda, hogy bámulták! Mert az a láda tele volt arannyal, ezüsttel, drágakővel, hogy a szemük csak úgy káprázott tőle! Ennyi kincset nem láttak ők soha életükben.

Nem voltak már szegények többé!

Aznap este nem játszottak, tervezgettek. Az egyik sok szobáról, a másik márvány fürdőszobáról, a harmadik új játékokról álmodott.

Aztán az álomból valóság lett. Lett a viskó helyett szép palotájuk sok szobával, drága bútorokkal, gyönyörű fürdőszobával. Lett autó, új ruha, rengeteg játék.

Az asszony személyzetet akart, meglett az is. Lesték minden kívánságukat, jobbnál jobb ételek kerültek az asztalra. Hamar beletanultak a gazdag ember szerepébe. Élvezték az égből kapott vagyont, s vele az új életformát.

Ám ahogy telt az idő, egyre inkább kezdett unalmassá válni a semmittevés.

Egy nap, az ember már nem bírta tovább, összeszedte a felszerelését, és elindult

a tóra halászni. Vágyott a tóparti nyugalomra, a csendre, az öröme, amit a sikeres zsákmány láttán érzett hajdanán. Már az ajtónál járt, amikor az asszony utolérte:

- Mit csinálsz, te szerencsétlen! Még meglátnak a szomszédok! Azt akarod, hogy elhíreszteljék, már nincs mit ennünk? Maradj csak szépen itthon, ne járasd le magad!

Az ember úgy gondolta, asszonyának bizonyára igaza van, ők már nem viselkedhetnek úgy, mint az egyszerű emberek. Így, bár szomorú szívvel, de otthon maradt.

Nem álltak már szóba akárkivel, és a gyerekek is megtiltották, hogy régi barátaival találkozzon. A kisfiú unottan tette egyik sarokból a másikba a drága játékokat, a szülők sem találták a helyüket.

Beszélgetéseik másról sem szóltak már csak a pénzről, s hogy mit lehetne még megvenni. Az okát nem tudták, de nem érezték boldognak magukat. Ezt azonban be nem ismerték volna semmiképpen, ezért az összegyűlt feszültséget veszekedéssel vezették le. Marták egymást, összekaptak a személyzettel, a szomszédokkal.

Egy nap, felháborodva szólt urához a feleség:

- Képzeld, mi történt ma! Megszólított a szomszédasszony az utcán, és alamizsnáért könyörgött. Hiába küldtem el, nem tágított, csak erősködött, hogy veled is beszélni akar. Délután idejön a válaszáért.

- Még mit nem? Ha koldusoknak adjuk, amink van, mi marad nekünk?

- Úgy-úgy! - helyeselt az asszony. - Emlékezz csak, honnan indultunk! Örüljünk a szerencsénknek, s élvezzük az életet! Megérdemeljük. Amennyit mi szenvedtünk...

- Bízd csak rám a dolgot. Úgy kipenderítem innen, hogy a lába sem éri a földet!

Délután a csöngetésre az egykori halász kivételesen maga ment ajtót nyitni.

Az ajtóban azonban nem a szomszédasszony állt, hanem a kisfia.

Az embernek torkán akadt az előre kigondolt gorombaság, amit mondani készült. Ahogy belenézett a kisfiú szomorú szemébe, valami megváltozott benne.

A szakadt, toprongyos gyerek helyett, hirtelen saját fiát látta. Éhesen, fázva, nincstelenül.

Nézte, csak nézte a gyereket, és nem tudott megszólalni.

- Uramisten, mi lett belőlünk? - tért vissza a valóságba. - Mit tett velünk a pénz, a gazdagság, és a hatalom? Miért hittük azt, hogy ettől lesz szebb és boldogabb az életünk?

Behívta a gyereket a házba, uzsonnával kínálta, és alaposan feltarisznyázva indította útnak.

És ahogy fejében és szívében helyére kerültek a dolgok úgy érezte, újra sínen van az élete.

Timitom, egyszer csak Bajmar hangját hallotta. Újra a kis házban ült már, a kényelmes kanapén.

- Nem sokon múlt, de sikerült! Nem hittem volna! De ne gondold, hogy megnyerheted a játszmát! Nem lehetsz erősebb nálam... nálam...nálam...! - visszhangoztak a falak, s a Gonosz köddé vált.

ELMEHÁBORÚ (részlet a kilencedik fejezetből)

Timitom megfürdött, s bebújt az ágyába. Nagyon kimerültnek érezte magát, képtelenségnek tartotta, hogy részt vegyen a negyedik próbán.

Fáradtsága azonban egy csapásra eltűnt, ahogy a Tündér megérkezett.

Mikor pedig a hegyek, s a fák fölött repültek, már csak elszántság volt a szívében. „Le kell győznöm Bajmart!”- dübörgött az agyában.

Úgy elgondolkodott, hogy majdnem nekirepült egy hatalmas hegynek, ami előttük tornyosult.

- Vigyázz!

A Tündér hangja visszahozta a valóságba, és emelkedni kezdett. A hegy, amelynek a tetején landoltak, a felhőket súrolta. Mikor a fiú körbenézett, nem látott mást, csak jeget és havat. Vakító fehér volt az egész hegytető. Timitom dideregni kezdett, ám a Tündér csak megérintette, s ettől kezdve nem érezte a hideget.

Mikor azonban Bajmar hangját meghallotta, újra összekoccantak a fogai. Most valahogy még félelmetesebbnek tűnt a suttogás, hogy kint, a szabad ég alatt találkozott vele.

- Ma elpusztulsz végre, Timitom...Timitom...Timitom... Szakadékba zuhansz, meglátod! Keselyűk eszik meg a húsodat, én pedig a világ ura leszek! - eszelősen felnevetett, majd felcsendült a 4. próbát bemutató dalocska:

AMI MA ITT MEGTÖRTÉNIK, BIZONY, AZ NEM MESE. KIJUT ÉLVE AZ EMBER, HA HELYÉN VAN AZ ESZE. JUTALOMKÉNT MEGLELHETSZ EGY ÁLOMPOROS ZSÁKOT. BIZONY, FIÚ, ELÁRULOM, JÓ, HA MEGTALÁLOD! DE JÓL VIGYÁZZ, NEM TÉVEDHETSZ, EGY HIBÁT SEM EJTHETSZ! HA HIBÁZOL, MEGHALSZ RÖGTÖN, TÖBBÉ FEL NEM KELHETSZ!

Timitom, hirtelen Bajmar levelét kezdte el látni gondolatban, és egy pillanatra megfordult a fejében: „nem sikerülhet, most meghalok!”

Még jóformán végig sem gondolhatta, meghallotta Szamóca hangját:

- Sikerülnie kell! Nem vagy egyedül! Bízom benned!

- Hát persze, sikerülni fog! - mosolygott rá a képzeletbeli Szamócára, és mindjárt jobban érezte magát.

A következő pillanatban egy labirintus elején találta magát egy csukott ajtó előtt. Megpróbálta kinyitni az ajtót, de a zár nem engedett. Hiába forgatta a fejét, sehol nem látott kulcsot, amivel kinyithatta volna. Aztán egyik pillanatról a másikra, egy felirat rajzolódott ki az ajtón:

[2+1]

„2+1, az három” - gondolta Timitom, de nem történt semmi.

- Három! - mondta ki hangosan is, ekkor az ajtó szépen, lassan nyíltni kezdett.

„Szóval hangosan kell kimondani a választ”- gondolta, és belépett egy hosszú folyosóra. A folyosó mindkét oldalán ajtók voltak, szorosan egymás mellett. Timitom töprengve állt az ajtók előtt. Úgy sejtette, csak az egyik a valódi ajtó, a többi a szakadékba vezeti őt. Kis híján taláalomra benyitott az egyikben, de még idejében megpillantotta a folyosó falán a feliratot:

[ŐSZ A KÜLDŐJE, SZÉLPOSTÁS A HOZÓJA 12 PERC]

- Aha, 12 percem van még - állapította meg.- És mi lehet a megfejtés? Ősz küldi, szél hozza? Milyen levél lehet ez? Hát persze!- csapott a homlokára - Falevél.

Ahogy ezt kimondta, újabb felirat jelent meg a folyosón:

[4-2]

- Kettő - mondta a választ, és megkereste a 2. számú ajtót.

Újabb folyosó tárult a szeme elé, különféle anyagú és magasságú ajtókkal. Immár rutinosan kereste az újabb feladványt, és nem is kellett csalódnia. Hamarosan meglátta a betűket:

[HOVÁ MENTEK HUSZAN, LUDAK? NEM VAGYUNK MI HUSZAN; HA MÉG ANNYIAN ÉS MÉG FÉLANNYIAN LENNÉNK, AKKOR VOLNÁNK HUSZAN. HÁNYAN VOLTAK? 11 perc]

- Tehát, kevesebben voltak, mint húsz- mormogta a kisfiú.- Azt a számot kell megtalálnom, melyet önmagával megszorozva, és a felét még hozzáadva, 20-at kapok.

Ez nem lehet más, mint a 8, hiszen $8+8+4=20$.

A helyes válasz elhangzása után, az ajtón már ez villogott:

[7x3]

Timitom már lépett is oda a 21-es ajtóhoz. Benyitott, s a következő folyosó mennyezetén elolvasta az újabb találós kérdést:

[FEHÉR A HÁZ, FÉL LÁBON ÁLL. MI AZ? 10,5 perc]

Nem gondolkozott sokáig, már mondta is:

- Gomba, és megkereste a

[6:1], azaz a 6-os ajtót.

Belépett, és azonnal észrevette a villogó betűket:

[HÚSZ VERÉB ÜL A FÁN. HA A VADÁSZ KETTŐT LELŐ BELŐLÜK, HÁNY MARAD OTT? 10 perc]

„Ez könnyű”-gondolta. „Húzból kettő”- már majdnem kimondta a választ, mikor lelki szemei előtt megjelent a kép, amint 20 kis veréb üldögél az ágon. Aztán lövés dörrent, és két veréb holtan esett le a fáról. Odapillantott az ágra, és ott bizony egy árva veréb sem volt már.

- Persze - mosolyodott el. - Egy sem marad - mondta ki hangosan -, hisz a többi meg elrepül ijedtében.

Változott a kép.

[4x0] jelent meg a felirat, és Timitom belépett a 0-számozású ajtón, ahol ezt olvasta:

[HA RÁM NÉZEL, VISSZANÉZLEK. HA RÁM NEVETSZ, KINEVETLEK. TISZTA, IGAZ, ÉS HŰ VAGYOK, ZSÁKBAMACSKÁT NEM ÁRULOK. 8,5 perc]

- Ha ránézek, visszanéz?

Ha ránevetek, visszanevet?

Tükör! - kiáltotta a választ, és már oldotta is meg a következő feladatot:

[6-2]=4

Bement az ajtón, és egy darabig ijedten forgott körbe-körbe, mert sehol nem látott egy árva betűt sem. Aztán az egyik küszöb szélén kirajzolódott az írás:

[MIKOR LEHET A VIZET ROSTÁBAN HORDANI? 8perc]

Gondterhelten nézett körül, segítség után kutatva, de persze segítség sehonnan nem érkezett.

- Vízet rostában? Hiszen a rosta az szűrő, ami lyukas. Azon a víz átfolyik. Keresztülfolyik. - ismételte. - A víz folyik. - Sejtette, hogy ezen az úton kell elindulnia. - Folyik. De mi van akkor, ha nem folyik? Mert - derült fel hirtelen - ha a víz jéggé fagy, akkor már nem folyik!

- Ha jég! - kiáltotta be, és megkönnyebbülve nézte a megjelenő számokat:

[5x1]

- Az öt - mondta.

Megkereste az 5. ajtót, és rögtön meglátta a rejtvényt is:

[SENKI ÉS SEMMI LAKTAK EGY HÁZBAN. SENKI ELMENT TORDÁRA, SEMMI KOLOZSVÁRRA. KI MARADT A HÁZBAN? 6 perc]

- Ez beugratós kérdés, most kell vigyázni! - gondolkodott hangosan Timitom.

- Senki elment Tordára, Semmi Kolozsvárra? Akkor senki sem maradt. De hisz Senki nem maradhatott, mert ő Tordára ment. Jaj, istenem! - sóhajtott nagyot, és nézte, ahogy az ajtón a 6 perc 5 percre változott.

- Már csak 5 percem van, és ki tudja, hány kérdés van még hátra? Olvassuk csak el még egyszer! - Figyelmesen, minden egyes szót külön ízelve betűzte az írást.

- SENKI ÉS SEMMI...Megvan!-kiáltott fel. - Ha Senki Tordára ment, Semmi Kolozsvárra, csak ÉS maradhatott ott.

Azonnal változott a kép:

[52+6] - vált láthatóvá.

- 58 - vágta rá a gyerek, és lenyomta az 58-as ajtó kilincset.

[EGY FÉL SZALMASZÁLHOZ MI HASONLÍT A LEGJOBBAN? 3 perc]- olvasta.

Timitom maga elé képzelt egy szalmaszálat.

Hasonlít rá a fűszál, a szívószál, még egy gyufaszál is. De mi hasonlít a legjobban?

A feliratra nézett, ahol a hármas helyére egy kettes ugrott.

- FÉL szalmaszál? - lázasan kattogtak agyában a fogaskerekek.

- Fél szalmaszálhoz, legjobban a másik fele hasonlít - mondta ki végül, és aggódva leste a feliratot.

[5+4]

- Kilenc - mondta, és belépett az ajtón.

[HA HOZZÁADNAK APAD, HA ELVESZNEK BELŐLE, NŐ. 1,5 perc.]

A betűk, a szivárvány minden színében ragyogtak. Más körülmények között a kisfiú bizonyára szívesen gyönyörködött volna bennük, most azonban nem a betűk szépsége foglalkoztatta. Az a másfél perc, vészesen kevésnek tűnt.

- Gyorsan kell megoldanom, gyorsan! - sürgette magát, és legszívesebben pillantásával megállította volna az időt. Természetesen ez nem sikerülhetett, így az óra tovább ketyegett.

Timitom tanácstalanul pislogott a feliratra.

- Nem tudom! Most segítsen valaki!

Egyszerűen el nem tudott olyan dolgot képzelni, ami akkor nő, ha elvesznek belőle, és akkor apad, ha hozzáadnak.

„Elvesztem”- gondolta, miközben megjelent az 1 perc felirat, majd a 1 perc is.

- Elég legyen a siránkozásból! - szólt rá saját magára, és végre elkezdett töprengeni a feladványon. Becsukta a szemét, és koncentrált. 20 másodperc... 15 másodperc... 10 másodperc - mutatta az írás.

„Azt hiszem, megáshatom a síromat”- gondolta, és lassan megjelent előtte egy földkupac és egy ásó képe. Amint tudatosult benne, hogy mit lát, azonnal felkiáltott:

- Gödör!

Ebben a pillanatban megkondult egy harang, így hangját elnyomta a harangszó.

„Nem sikerült”- tolakodott be a gondolat Timitom fejébe, és zuhanni kezdett

lefelé.

„Meghalok”- gondolta, de a következő másodpercben már földet is ért, ráadásul valami puhára esett. Egy nagy hókupac tetején landolt, előtte pedig egy apró zsákocska hevert.

ÁLOMPOR - hirdette a felirat, s a fiú diadalmasan vette a kezébe.

Ahogy megérintette a zsákocskát, Bajmar szólalt meg a feje fölött:

- Sikerült!

Timitom most egyáltalán nem érezte félelmetesnek a hangját. Sőt egy pillanatig még az a képtelenség is megfordult a fejében, hogy a Gonosz fél tőle.

Tőle, az egyszerű kisfiútól.

Ez az illúzió hamar elillant azonban, mert Bajmar hangja már újra magabiztosan zengett:

- Találkozunk az ötödik próbán. Ha ugyan lesz alkalmad egyáltalán megjelenni! Jobban jársz, ha egyszerűen feladod! Feladod... feladod... feladod... - visszhangozták a hegyek.

Timitom annyira boldog volt, hogy énekelni, vagy táncolni lett volna kedve. Mikor a Tündért meglátta, örömeiben ugrott egy nagyot. Széttárta a kezét, mintha az egész világot meg akarná ölelni. Haja lobogott a szélben, arca piros volt a hidegtől, de a szeme csillogott.

- Sikerült! - kiáltotta.

A Tündér mosolyogva nézte, majd megszólalt:

- Sikerült bizony! Ügyes voltál!

Aztán elkomolyodott.

- De azért ne bízd el magad! Három próba még hátra van!

- Ugyan, mi jöhet még, ami ennél nehezebb? És Bajmar fél tőlem! Hallottad a hangját?

- Hallottam! Csakugyan kezdi belátni, hogy nehezebb ellenfél vagy, mint hitte.

De nehogy azt gondold, hogy meghátrál! És a három legnehezebb próba még hátra van! Igazán nem akarlak megijeszteni, de talán jobb, ha felkészülsz rá: a következő alkalommal szemtől szemben állsz majd Bajmarral!

A kisleány rögtön lelombozódott. Valahogy nem vágyott rá, hogy szemtől szemben álljon a Gonosszal. Éppen elég félelmetes volt a hangja is, látni igazán nem akarta.

A Tündér észrevette, mennyire megijedt, barátságosan hátba vágta.

- Jól van na, azért nem kell berezeln! Túl leszel azon is, meglátod! Biztos vagyok benne, hogy gond nélkül veszed a hátralevő akadályokat is. Az álomport pedig vidd el, még szükséged lehet rá. Jól vigyázz azonban mikor használod fel, mert csak egy alkalomra elegendő!

Timitom szívébe visszaköltözött a reménysugár. Ő is úgy érezte, sikerülni fog. Sikerülnie kell!

Büszkén emelkedett a Tündér után a levegőbe. Elvégre a Gonoszt négyszer legyőzni nem könnyű dolog! Boldogságánál, csak elszántsága volt nagyobb: megmutatni mindenkinek, hogy igenis, erősebb Bajmárnál! A hátralevő három próbát is megoldja majd valahogy, és újra együtt lesz a szüleivel. Ez a gondolat olyan szép volt, hogy újra mosolyognia kellett tőle.

A mosoly ott bujkált a szája szegletében még akkor is, amikor álomra hajtotta a fejét.